

ting; man undersøgte tingene, og til sidst fandt man en forligstekst, som man så kunne køre efter. Og i den forligstekst stod der bl.a., at man, når medieforhandlingerne var ved at udløbe, ville indlede forhandlinger om et nyt medieforlig.

Så kom den nye minister, og det var den nye minister absolut ikke interesseret i. Det stod ret tidligt klart, at det her kun kunne blive skinforhandlinger, eller hvad man nu vil kalde det. Det var jo sådan, at ministeren allerede i efteråret sidste år var på banen med, at nu skulle vi snart i gang og nu skulle der ske en hel masse, men lige pludselig gik det hele i stå, og så skal jeg ikke referere, hvad der skete de enkelte dage, for det er trukket op i dag. Jeg vil bare minde om én ting:

Da vi lavede den sidste forhandling, tillægsaftalen til den eksisterende medieforhandling, netop den om DAB, da gjorde jeg opmærksom på, at jeg var parat til at nedlægge veto, fordi jeg havde på fornemmelsen, at der ikke ville ske mere i de forhandlinger, og da sagde kulturministeren: Selvfølgelig forhandler vi videre, det er da klart. Derfor var jeg naiv nok til at sige: Nå, men o.k., så skriver vi under på det her. Havde jeg været lige så klog, som jeg er i dag, så ville jeg aldrig have gjort det. Og jeg vil gerne sige til ministeren: Sådan en svinestreg rent ud sagt, som jeg kalder det her, kan man lave én gang med mig og så ikke mere. Så det bliver meget svært at få nogen aftale i hus, medmindre man lægger et papir på bordet, som på forhånd er underskrevet af kulturministeren.

Jeg mener, at det forlig, vi har kørt indtil nu, jo har fungeret godt. Vi har fået forskellige ting ind som tillægsaftaler, og det har kørt meget fint. Det eneste er ministerens gentagne – jeg ved ikke, hvad man skal kalde det – nervøsitet for, at børnene skal se en reklame. Jeg har på fornemmelsen, at ministeren har den opfattelse, at børnene tror, at Fætter BR er julemanden selv.

Jeg har ledt efter nogle ting, som jeg kunne bruge til at kritisere det her, men så læste jeg Skive Folkeblad i går, og dér gør man det egentlig meget godt, for dér skriver man: »Det lykkedes for kulturministeren at få et flertal bag sit bedredende og lettere frelste forslag om forbud mod børnereklamer, et forbud, der konstant vil blive udfordret, omgået og latterliggjort i virkelighedens verden.« Det har vi allerede set et par eksempler på her.

Og man skriver videre: »Det er ærgerligt, at det politiske flertal bag medieforliget ikke vil bidrage konstruktivt til et professionelt og solidt dansk lokal-tv. De havde chancen med det nye medieforlig, men valgte i stedet at træde ad de gamle, nedtrådte stier. Alt i alt trækker det indgåede medieforlig stort set kun i den forkerte retning. Forhåbentlig bliver enden på Folketingets debat torsdag, at det snævre politiske flertal bag medieforliget besinder sig og giver fornuften en chance.«

Det er vel nok rigtigt skrevet, og det var fra ministerens hoforgan, Skive Folkeblad.

Så sagde ministeren i sit indlæg, at man skulle spise isen, mens den var på tallerkenen. Jamen det er da rigtigt, men hvis det var mig, så ville jeg pakke den ud først.

Og så vil jeg sige, at det er meget sjovt at høre, at CD og SF nu har fundet sammen i sådan en forbrødring, som de rent faktisk har, når man har hørt fru Mimi Jakobsen sige, at det vigtigste formål for CD var at holde SF uden for indflydelse. Og jeg har så senere fået den fornemmelse, efter at man har indgået det her medieforlig, at det er, som om der er sket et eller andet i CD. Jeg tror egentlig, det er den sidste aftale, man laver.

Desværre er min taletid udløbet.

Peter Duetoft (CD):

Vi synes jo, det er et udmærket forlig, der er indgået, og vi har ingen problemer med at være med i det, og vi vil da gerne sige tak til ministeren, fordi vi faktisk synes, at hun har gjort det ganske udmærket, ikke mindst fordi der jo er klare borgerlige fingeraftryk på det her medieforlig.

Det største er selvfølgelig, at der pludselig er to radiokanaler i udbud. Altså det mest borgerlige, man kunne strække sig til tidligere, var at give Danmarks Radio én og så have en kanal i udbud. Nu er det altså blevet til to kanaler i udbud, og det er vi sådan set meget godt tilfredse med.

Der er ikke nogen tvivl om, at vi oprindeligt gerne ville have sikret, at dagbladene var inde i det, men vi fik jo at vide, at alle udbudsregler gjorde, at man ikke kunne gå ind og give dem en mulighed for at få en af kanalerne. Den eneste mulighed, der så var, var selvfølgelig så at sørge for, at så meget som muligt var i udbud, så de havde noget at byde på, og og derfor var én kanal ikke nok, og det blev så til to.